

Па и лѣстовичка драга
Хвърка край кѣщата,
Тя стопана поздравява,
Извиква дѣцата.

Да играятъ доръ сж малки,
Дордѣ скръбъ не знаятъ,
Защото и тя ще дойде —
Тѣ ще я познаятъ.

Да излѣзатъ, се огледатъ
Въ пролѣтъта омайна,
Защото и тя е кжса,
Не е много трайна.

Пролѣтъ мила, пролѣтъ красна.
О, ти земенъ рай!
Пролѣтъ! ти недѣй угасва,
Остани безъ край!

с. Харманлъкъ, 30 Мартъ 1900 г.

Тодорка Габе.

ДИВИТЪ КОЗИ.

Корбата между майката и орелътъ трая по-вече отъ $\frac{1}{2}$ часъ. Гладната птица съ яростъ налиташе върху малкото козле, но майката веднага го отбиваше съ остритѣ си рога, кръвта шуртешѣ и отъ двамата борци. Планинския орелъ, съ остритѣ си ногѣ и съ голѣмия клъвунъ, бѣше надупчилъ тѣлото на нещастната майка, но и тя добръ отплащаше: остритѣ ѣ рога се забиваха въ тѣлото му.

Малкото козленце скрито задъ майка си чакаше своето спасение. Най-послѣ майката надви. Орелътъ съ отпаднали сили хвъркна и се изгуби изъ канаритѣ.